

Anne ve Babası Müslümandı

Habîb-i ekrem (sallallahü aleyhi ve sellem) efendimizin babası ve annesi İbrâhim aleyhisselâmın dîninde idi. Yâni mü'min idiler. İslâm âlimleri; onların İbrâhim aleyhisselâmın dîninde olduklarını ve Muhammed aleyhisselâma peygamberliği bildirildikten sonra da onun ümmetinden olmaları için dirilti, Kelime-i şehâdeti işittiklerini, söylediklerini ve böylece bu ümmetten de olduklarını bildirmişlerdir.

Muhammed aleyhisselâm, sekiz yaşına kadar dedesinin yanında büyüdü. Dedesi Abdülmuttalîb, Mekke'de sevilen ve çeşitli işleri idâre eden bir zât olup, heybetli, sabırlı, ahlâklı, dürüst, mert ve cömert idi. Fakirleri doyurur, hattâ aç ve susuz kalan hayvanlara bile yiyecek verirdi. Allahü teâlâyâ ve âhirete inanırdı. Kötülüklerden sakınır, câhiliye devrinin her türlü çirkin âdetlerinden uzak dururdu. Mekke'de zulme, haksızlığa engel olur ve gelen misâfirleri ağırlardı. Ramazân ayında Hira Dağı'nda inzivaya çekilmeyi âdet edinmişti. Çocukları seven ve şefkât sâhibi olan Abdülmuttalîb, sevgili torununu bağına basıp gece-gündüz yanından ayırmazdı. O'na büyük bir sevgi ve şefkât gösterirdi. Kâbe'nin gölgesinde kendisine mahsus olan minderine O'nunla beraber oturur, mâni olmak isteyenlere; "Bırakın oğlum, O'nun şânı yücedir" derdi. Peygamber efendimizin dadısı Ümmü Eymen'e, O'na iyi bakmasını ısrarla tembih eder; "Oğluma iyi bak. Ehl-i kitâb, benim oğlum hakkında bu ümmetin peygamberi olacak diyorlar" der idi. Ümmü Eymen demiştir ki: "O'nun çocukluğunda ne açlıktan, ne de susuzluktan şikâyet ettiğini gördüm."

Sabahleyin bir yudum zezem içerdi. Kendisine yemek yedirmek istediğimizde; "İstemem, tokum" derdi. Abdülmuttalîb uyurken ve odasında yalnızken, O'ndan başkasının yanına girmesine müsadde etmezdi. O'nu şefkâtle bağına basar, okşar, sözlerinden ve hareketlerinden son derece hoşlanırdı. Sofrada O'nu yanına alır, dizine oturtur, yemeğin en iyisini, en lezzetlisini O'na yedirir ve O gelmeden sofraya oturmazdı. O'nun hakkında nice rüyâlar görüp, birçok hâdiselere şahid oldu. Bir defâsında, Mekke'de kuraklık ve kıtlık olmuştu. Abdülmuttalîb, gördüğü bir rüyâ üzerine Muhammed aleyhisselâmın elinden tutarak Ebû Kubeys Dağı'na çıkıp; "Allah'ım, bu çocuk hakkı için, bizi bereketli bir yağmur ile sevindir" diyerek duâ etti. Duâsı kabûl olundu ve bol yağmur yağdı. O zamanki şâirler bu hâdiseyi, şiirler yazarak dile getirmişlerdi.

Kaynak: Peygamberler Tarihi Ansiklopedisi / Cild 5